

Memorial per als desmemoriats

written by Alfons Duran Pich | 7 de juny de 2023

Ara que gairebé han acabat els festejos de les municipals a Catalunya i les diferents conteses electorals al país veí (autonòmiques i municipals) convé recordar alguns fets que de vegades semblen haver desaparegut de la memòria col·lectiva:

- Catalunya és un país ocupat des de fa uns quants segles per les forces del país veí. L'objectiu principal no és que els independentistes catalans vulguin anar-se'n d'Espanya, sinó que les forces d'ocupació i els seus seguidors se'n vagin de Catalunya.
- Aquestes forces compten amb el suport explícit i implícit d'una bona part de la població que viu a Catalunya, i fins i tot que hi ha nascut, però que se sent espanyola i interpreta la catalanitat des d'una òptica de jocs florals.
- Aquesta població de cultura castellana (llengua, valors, usos, mites, ritus i maneres d'interpretar la realitat) és als antípodes de la població de cultura catalana.
- Aquesta població castellana no es va sentir afectada per la violència explícita de les forces de l'ordre en els episodis d'octubre del 2017 i tampoc per la violència implícita de les diferents branques de l'aparell de l'Estat (judicial, mediàtica, fiscal, etc.). Interpreten que era i continua sent una resposta raonable davant de les pretensions dels catalans independentistes. Cal posar-hi ordre.
- Aquesta mateixa població no és conscient del que significa el dèficit fiscal per als ciutadans de Catalunya. El famós i recurrent 8% del PIB que any rere any desapareix de les butxaques (dels independentistes i dels espanyolistes) suposa un deteriorament estructural dels recursos disponibles a nivell macroeconòmic que afecta la sanitat, l'educació i moltes altres

prestacions socials. Per a cada ciutadà representa que uns 2.900 euros anuals (dades del 2022) surten de la butxaca. I si aquest ciutadà pertany als segments mitjans i baixos de la població, aquesta extracció és més dolorosa. Només la ignorància explica que no es rebel·li davant d'aquesta espoliació.

- Entre els partits polítics que operen a Catalunya, sota l'atenta vigilància de les forces d'ocupació, n'hi ha de tendència independentista (amb matisos) i altres de naturalesa espanyolista (sense matisos). Entre els primers tenim JuntsxCat, ERC, CUP, PDeCAT i altres menors. Entre els segons tenim el PSC, el PP, Vox, Ciutadans i altres menors.
- Ciutadans no se n'ha anat. Simplement els seus militants s'han recol·locat a les files dels partits afins. El cas més espectacular és el del futur alcalde de Tarragona, fins fa poc conegut líder de Ciutadans i ara representant del PSC. Per a ells tot és molt normal. De fet, tant és.
- Això de Vox tampoc és nou. Són marques blanques de l'espanyolitat que volen tenir protagonisme propi. El que sí que comparteixen tots és un rebuig al catalanisme independent. En uns casos visceral i en altres menys estrident en les formes, però idèntic en el contingut. La frontera entre aquesta ideologia i la dialèctica *dels punys i les pistoles* d'arrel falangista és molt tènue.

En aquestes condicions s'han celebrat les eleccions municipals, que la majoria dels portaveus mediàtics intenten presentar com una cosa aliena al terreny ideològic, cosa que és una fal·làcia. Perquè els carrers estiguin nets, els subministraments i serveis bàsics funcionin, la seguretat protegeixi el ciutadà, l'espai urbà estigui en condicions, etc., es pot fer de maneres diferents en funció del pensament nuclear. Mentre que aquest pensament estigui controlat pel nacionalisme espanyol (en particular en l'assignació de recursos), les limitacions en la gestió dels ajuntaments

catalans continuaran existint, sigui qui sigui el color polític de l'alcalde.

Ja s'han comentat suficientment els resultats per insistir-hi. Només cal destacar:

- Que els ciutadans independentistes catalans han castigat amb l'abstenció els seus representants polítics. A tots ells, amb especial dedicació a Esquerra Republicana, que ha perdut tres-cents mil vots respecte de les anteriors municipals.
- Que l'aposta política del president d'ERC, senyor Junqueras, ha estat un fracàs. El més normal en un país democràtic és que presentés la dimissió. El partit necessita un revulsiu si no vol passar a fase d'enderrocament. Segurament no faran res.
- Que l'èxit del senyor Trias a Barcelona amaga una pèrdua important de vots a zones on la independència era dominant i votava Junts. No es pot continuar en l'ambigüitat. Cal definir-se d'una vegada. El senyor Trias ha gaudit de molts vots el principal interès dels quals era desplaçar del domini de l'Ajuntament el tàndem Colau-Collboni. Gent farta de veure com la ciutat de Barcelona caminava cap al caos en tots els àmbits.
- Que la CUP i opcions de la seva òrbita han perdut quaranta-cinc mil vots. Els diferents corrents que cohabitaven amb dificultat en aquesta estranya agrupació que s'autoqualifica d'"anticapitalista" encara són segrestades per una minoria de líders que semblen gaudir de d'una còmoda posició com a crítics de l'*establishment*, sense que proposin cap alternativa realista i practicable.
- Que el crit *cherokee* de la senyora Colau perquè la "majoria progressista" retengui el poder i les seves ben remunerades poltrones a l'Ajuntament és una bajanada, concepte que el DIEC descriu com a "niciesa, ximpleria". Alguns, que no vivim dels pressupostos de l'Estat, estem

més que farts d'aquesta apropiació del "progrés", que aquesta "esquerra caviar" utilitza amb un escandalós, desvergonyiment.

- Que el PSC continua sent cada cop més una delegació de vendes del PSOE a Catalunya, presidida pel trist senyor Illa que s'ajusta al peu de la lletra al guió que li envien des de Ferraz. El socialisme català ha mort. No queden empremtes de Pallach, ni de Reventós, ni tampoc de Pascual Maragall. L'històric cinturó vermell de l'àrea metropolitana de Barcelona és una macroagència de col·locació per als seus militants, on la població espanyola s'informa a través de Telecinco o Antena 3 del que passa a Catalunya, tot i que ara s'han obert una mica a TV3, que ha entrat a competir amb els seus homòlegs espanyols amb els programes d'entreteniment castellanitzats.
- Que continuar jugant a la bipolaritat esquerra-dreta és un parany per a desinformatos. L'eix no és aquest (suposadament ideològic), sinó el nacional (catalans independentistes davant de nacionalistes espanyols).
- Que les vel·leïtats de la massa poblacional del país veí a l'hora de votar entre el PSOE i el PP són una clara demostració que tant és l'un com l'altre. Ho hem dit moltes vegades i Josep Pla ho va recordar: "El més semblant a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres". Els catalans independentistes sabem sobradament que governi qui governi a Madrid, aniran per nosaltres.

I ara el senyoret Sánchez, davant l'esfondrament del seu tinglado a l'Estat, ha convocat eleccions generals per no fer més llarga la seva agonia. En aquest context i a causa de la urgència de la convocatòria, els independentistes catalans i els seus actuals líders polítics poden fer tres coses:

1. Presentar-se cadascú amb la seva marca a les eleccions, com ja ha fet el PDeCAT, en una mostra més del seu vol gallinaci.

El resultat serà un desastre. Els seus vots no serviran per a res, o, pitjor encara, per donar a qualsevol dels partits del Règim.

2. Presentar-se com un front únic (la veu catalana a Madrid) com ho va fer Solidaritat Catalana a primers del segle XX. Això significaria que Esquerra cedís protagonisme i acceptés el compromís de Junts i la CUP. Seria un gest noble, però res més.

3. Que cap partit independentista no es presentés a aquestes eleccions del país veí i que els votants independentistes s'abstinguessin. Seria un primer pas per recuperar el terreny perdut al combat polític amb un adversari hostil. S'hauria de complementar amb altres passos, però ens donaria una injecció moral de victòria.

Personalment ho tinc molt clar. Com a votant m'abstindré. Demano una abstenció massiva. Per dignitat i per coratge.